

дростъ!... изговори дѣдо Генко и охилено изгледа другаритѣ си.

По едно-врѣме разговорътъ утихна. Съпътниците се запрозяваха грѣмко, а нѣкои и задрѣмаха. И дѣдо Генко, умаломощенъ отъ пътъ и мисль и като вечъ влакътъ се унѣти за София — склопи очи. На една станция влакътъ спрѣ, и до ушитѣ на стареца дойдоха думитѣ: „Баня-Костенецъ“.

Той скочи изеднажъ, полусънено разгледа около себе, застана до прозореца и попита:

— Костенецъ ли?... Дѣ го?... Мигаръ сме на Костенецъ?!...

— При Костенецъ сме, дѣдо, при Костенецъ! се обадиha изеднажъ двама съпътници.

Старецътъ се замисли, разгледва мѣстността, задига се на прѣсти, пакъ проговори:

— Азъ зная това село, спалъ съмъ въ него!... Ами че какъ тѣй скоро дойдохме? Да нѣма нѣкой ялн жшлжкъ, бе джанжмъ?!... Едно-врѣме отъ наше Бойково до тукъ дойдохме съ брички за цѣли петъ дена!... Ами дѣ е селото?... Не го виждамъ... То чини ми се, не бѣше на такова мѣсто...

И издаденъ до поясъ изъ прозореца, той разгледваше околността.

— Банята е задъ тоя върхъ, а селото — пб-навтрѣ, се обади другъ съпътникъ, който до сега не бѣ продумалъ дума.

— Тѣй ли?!... Гледай, гледай!... Азъ пъкъ... Та и азъ — чудя се... Добрѣ, добрѣ!

Влакътъ изново трѣгна. Сега дѣдо Генко подробно и авторитетно разправи на зѣпналитѣ върху него другари, какъ едно-врѣме ходилъ на Рилския манастиръ, една нощъ прѣспали въ Костенецъ, на връщане черкези нападнали поклонниците при Момина-Клисура и имъ ограбили всички дрехи, манастирски подарѣци, пари и два коня; та се бавили тукъ цѣли три дена, догдѣ намѣрятъ други за бричкитѣ; какъ въ банята, като отишли да се къпятъ, едно турче грѣмнало съ пищолъ върху тѣхъ; какъ сѣщо въ банята една жена прѣмрѣла отъ страхъ, защото я била една кадѣна; разправи имъ по-